CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"Let all bitterness, and wrath, and anger, and clamour, and evil speaking, be put away from you."
Eph. 4:31

AUGUST 5th 1960 - No. 455 - 8 PAGES • P.O. BOX 312, ST. B. HAMILTON, ONT.

15th year of publication
Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario.

ECHTSCHEIDINGEN

Door Dr. R. Kooistra

II

DE CANADESE SITUATIE

Wat is er nu precies gaande in the House of Commons in Ottawa in verband met het echtscheidings-vraagstuk? Ter beantwoording van die vraag moeten we eerst een stukje geschiedenis releveren.

* * *

Toen op 1 Juli 1867 de Dominion of Canada geboren werd, brachten de "Fathers of Confederation" alle jurisdictie aangaande echtscheidingen onder bij het federale parlement. Tevens werd echter ook besloten dat alle Provinciën, die reeds een "echtscheidingswetgeving" bezaten, deze konden "inbrengen". Upper en Lower Canada hadden op dat tijdstip nog geen officiele echtscheidingen uitgesproken. In de Maritimes was dit wel het geval geweest, in Nova Scotia werd de eerste echtscheiding wettelijk geregeld in 1751 en in New Brunswick in 1791. De Maritimes en ook British Columbia volgden daarbij in hoofdzaak de Engelse wetgeving, die in 1857 herzien werd. Deze wetgeving werd ook van kracht in de gebieden die later hun plaats innamen in de confederatie.

In 1930 werd de Divorce-Act van Ontario door de Federale regering aanvaard, waardoor ook Ontario op dit gebied zelfstandigheid verkreeg. Het aantal echtscheidingen waarover de Federale regering "by Private Bills" in die tijd had te beschikken liep in de 500 per jaar. Toen Ontario voor deze zaak niet langer naar Ottawa behoefde te gaan, daalde het getal echtscheidings-aanvragen van 500 tot 50 per jaar. De Federale regering behoefde sindsdien alleen maar meer te beslissen over echtscheidingsaanvragen vanuit de provincies Quebec en Newfoundland, die zich beide tot op de dag van vandaag verzetten tegen een provinciale behandeling, beide op grond van godsdienstige overwegingen. De Rooms Katholieken in Quebec en de streng orthodoxe vissersbevolking van Newfoundland willen de echtscheidingsmogelijkheden vooral niet eenvoudiger maken. Het huwelijk dient zoveel mogelijk onontbindbaar te zijn.

* * *

De Federale regering blijft dus doorgaan met het behandelen van de echtscheidingsaanvragen uit Quebec en Newfoundland. Er zou zeker een meerderheid zijn, die gaarne verandering in deze stand van zaken zou willen aanbrengen, maar de regerings-partijen durven dit onderwerp niet aan te snijden uit vrees hun kiezers te verliezen. Zowel de Liberalen als de Progressief-Conservatieven zijn er bang voor de godsdienstige gevoelens van de meerderheid te treffen. Hieruit blijkt ook de zwakheid van ons regerings-systeem. De regering doet wat het volk wil, zij beschouwt zich zelf niet als "dienares Gods" om recht en gerechtigheid te doen. Wij komen hierop later nog terug.

Nu is inmiddels het aantal echtscheidings-aanvragen alleen uit beide zo-even genoemde provincies weer geklommen van een 50-tal in 1930 tot een 500 per jaar in onze tijd.

Deze aanvragen worden eerst onderzocht door een commissie in de Senaat waarna deze haar goedkeuring daaraan hecht en zo komen ze bij de House of Commons voor behandeling. Opnieuw worden deze wetsvoorstellen door een Commissie onderzocht, waarna ze ook door de House of Commons worden goedgekeurd. Het spreekt wel vanzelf, dat de nadruk bij de behandeling van deze ingewikkelde persoonlijke aangelegenheid valt op het werk van de commissies. De wetgevende vergadering kan bij de normale gang van zaken een heel aantal van deze echtscheidings-wetten in een uur tijds aannemen. Men noemt dat: van een rubber-stamp voorzien.

Maar nu hebben twee leden van de kleine oppositie-partij, de C.C.F., nl. Arnold Peters en Frank Howard van Saskatchewan er dit jaar kans toe gezien door het stellen van vragen en het houden van lange toespraken de behandeling van deze Private Bills op te houden, waardoor een achterstand van een 500 echtscheidingsaanvragen is ontstaan. Gedurende de laatste weken, dat het Parlement zitting houdt voor de zomervacantie, kan volgens de regels slechts twee uur per week aan deze zaken worden besteed. Het schijnt daarom wel zeker, dat het Parlement dit jaar niet klaar zal komen met de behandeling van de lopende aanvragen tijdens de huidige zitting. Dit houdt voor de betrokkenen niet alleen vertraging in, maar ook een verlies aan geld, nl. $200. tot $2000.— per geval.

* * *

De vraag zal natuurlijk gesteld worden, wat toch deze heren Peters en Howard beweegt om zo te werk te gaan? Is het alleen de begeerte van de oppositie het regerings-apparaat zoveel mogelijk tegen te werken?

Het antwoord op deze vraag moet beslist onkennend luiden. De inzet is hier niet in de eerste plaats partij-politiek.

Het is veeleer zo, dat de socialisten een dubbele bedoeling hebben met hun actie. Zij willen in de eerste plaats het parlement ontheven zien van de taak elke echtscheidingsaanvrage uit Quebec en Newfoundland bij afzonderlijk wetsbesluit te regelen. Hierin speelt ook een socialistische gedachte een rol, nl. deze, dat het zo duur is in beide genoemde provincies om een wettige echtscheiding te verkrijgen. Daardoor ontstaat ongelijkheid tussen rijken en armen. Maar dit is toch stellig ook weer niet het enige motief. Het gaat er hen ook om, dat zij de regering ontlast willen zien van deze taak, die volgens de opposanten op allerlei wijze door andere instanties kan worden volbracht. Ook hierop komen we later nog terug.

In de tweede plaats steken Peters en Howard de draak met de huidige wetgeving als zodanig, die vereist dat het bewijs van overspel moet zijn geleverd om echtscheiding te kunnen verkrijgen. Dit heeft geleid tot een systeem van voorgewend overspel. In vele echtscheidingsaanvragen ontmoeten we steeds weer de naam van dezelfde detectives, die het overspel ontdekt hebben en ook van dezelfde vrouw, met wie het overspel bedreven zou zijn. Het is een publiek geheim, dat dit overspel dikwijls gefingeerd is. In overleg met de detectives wordt het ge-

(Vervolg op pag. 3)

Een nieuwe weg kronkelt zich door het landschap en brengt de reiziger bij elke bocht een verrassing; dat is Canada in vacantietijd.

Ons Parlement

Elk jaar, bij het stijgen van de temperatuur en de "humidity" komt er over de leden van de House of Commons een zekere gejaagdheid, waarmee zij proberen een einde te maken aan de zitting, die in het hartje van de winter begon. Het is elk jaar weer hetzelfde; in Januari denkt men al de tijd te hebben en worden de dagen volgepraat met betrekkelijk onbelangrijke speeches en maanden later moeten de parlementsleden het bezuren door gebonden te zijn aan een stapel werk, terwijl hun vrouwen en kinderen afzonderlijk vacantie houden. Ondertussen lijdt het werk er onder; men kan zelfs van een plichtsgetrouw volksvertegenwoordiger niet verwachten, dat hij onder zulke "drukkende" omstandigheden topprestaties levert. Daarom is er ook elk jaar weer de roep om "reformatie" van het Canadese parlement.

Hoewel het Canadese parlement, evenals het Nederlandse, bestaat uit twee "kamers", de Senaat (Eerste Kamer) en "the House of Commons" (Tweede Kamer) bedoelt men met het woord parlement meestal de laatste, omdat de Senaat weinig anders is dan een museumstuk, een verzameling van politieke veteranen, met veel vertoon maar weinig macht. De leden van de Senaat worden door de regering voor hun leven benoemd maar in de House of Commons worden de gevechten geleverd, voor het belang van het land, voor het welzijn van de eigen partij en voor de eigen positie of promotie van de leden elk voor zich.

Er is echter meer en meer de vrees, dat ook dit deel van het parlement machteloos zal worden, of althans meer en meer onbruikbaar. De ontwikkeling van het land is gedurende de laatste vijftien jaren enorm geweest en daarmee is er ook een steeds grotere hoeveelheid werk voor regering en parlement, terwijl in de werkwijze en in de samenstelling van het parlement vrijwel geen verandering is gekomen. Elke zitting is er meer te doen dan in de vorige en elk jaar is er meer te controleren in de begroting en de boekhouding van onze regering.

Maar in het parlement gelden nog de oude gewoonten en voorschriften; men spreekt er nog dezelfde lange toespraken uit als vroeger en men behandelt de zaken nog op dezelfde omslachtige manier als in de dagen van ouds.

Kortgeleden werd er door de House of Commons een speciaal comite benoemd, om eens te onderzoeken wat er in dezen verbeterd kon worden en daar dan voorstellen over te doen. Maar deskundigen verwachten daar weinig van en wijzen er op, dat vijf jaar geleden ook al eens een soortgelijk comite benoemd werd, dat toen met definitieve voorstellen kwam, welke ook werden aangenomen, terwijl de toestand in werkelijkheid toch practisch niets is veranderd.

Iedereen, die bekend is met de werkwijze van het parlement kan gemakkelijk de zwakheden ervan aanwijzen; lange toespraken, weinig systeem in het programma enz., maar het schijnt moeilijk te zijn, deze tradities te doorbreken.

Van een debat in de werkelijke betekenis is dikwijls geen sprake; men houdt politieke redes in het oneindige, meestal meer om via de officiele verslagen en de kranten indruk te maken op de kiezers dan om werkelijk invloed uit te oefenen op het beleid van een minister of het kabinet. Herhaaldelijk is daarom al voorgesteld, de lengte van de speeches te beperken (waardoor ze wellicht interessanter en krachtiger zouden worden) en om ook een beperking van het aantal toespraken in te voeren.

Van groot belang zou ook zijn dat er meer "planning" kwam in de opstelling van het programma. Zoals het thans is, kan men uren en zelfs dagen laten verloren gaan in het begin van de zitting door eindeloze debatten over betrekkelijk onbelangrijke zaken, terwijl dan in de laatste weken voor honderden millioenen dollars aan regeringsvoorstellen bijna zonder onderzoek of controle worden goedgekeurd, omdat men er ook wel eens af wil zijn. Bovendien wordt er vaak over geklaagd, dat de leden niet voldoende op de hoogte zijn van de zaken, die aan de orde komen, doordat hen geen gelegenheid gegeven wordt, zich er van tevoren op voor te bereiden.

Een parlementslid kan nu eenmaal niet alles weten, maar hem staan een aantal hulpmiddelen en een prachtige bibliotheek ten dienste, zodat hij zich op een bepaald onderwerp kan voorbereiden als hij er tenminste tijd en gelegenheid voor krijgt. Maar dat valt tegenwoordig ook al niet mee, want er zijn zoveel speciale comitees, dat elk parlementslid tevens lid moet zijn van verschillende van deze comitees, welke elk 30 tot 60 leden hebben. Zo moeten de parlementariers vaak van de ene comite-meeting naar de andere rennen om van alle markten thuis te zijn en blijft er weinig of geen tijd over voor studie.

Dit is ook de reden, waarom er dikwijls zoveel banken in de House of Commons onbezet zijn. Bezoekers verwonderen zich daar vaak over en soms vraagt men zich geergerd af, waar al die mensen hun tijd doorbrengen, niet wetende, dat ze op dat moment elders in een comite-vergadering zitten.

Hoewel deze comitees op zichzelf een uitkomst zijn voor de behandeling van het vele gespecialiseerde werk, zijn ze vanwege hun grote aantal leden een belemmering voor de normale functionering van het parlement.

Elke dag begint de zitting met een interessante, maar korte perio-

(Vervolg op pag. 2)

Een Rode Vlag in de kerk

Op het grote Baptisten Congres in Rio de Janeiro werden de vlaggen vertoond van de 65 landen waaruit afgevaardigden aanwezig waren. Daaronder was ook de rode vlag met hamer en sikkel van Sovjet Rusland. Toen deze vlag werd gepresenteerd en de Russische gedelegeerde zijn rechterhand omhoog bracht, zoals Chroestsjew dat gewoon is te doen, werd langdurig en luid geapplaudiseerd.

Na afloop van de vergadering zeide de predikant van de Eerste Oekrainische Baptisten Kerk in Sao Paulo, Brazilië: "Het rood in die vlag is het bloed van mijn volk."

Jakov Zhidkof, de leider van de Russische delegatie, heeft ook deze gelegenheid gaarne gebruikt om "de stem van de meester" te laten horen. Associated Press berichtte: "De Russische Baptisten leider drong er vandaag bij de christelijke wereld op aan het voorstel van premier Nikita Chroestsjew voor algemene en volledige ontwapening te aanvaarden."

De Russische kerkleider sprak over Jezus Christus als Vredevorst en dit gaf hem een schone gelegenheid propaganda voor de Russische vredes-plannen te maken.

Associated Press bericht dat op de rede van Zhidkov geen applaus volgde. Wel werd hij met algemene stemmen herkozen als vice-president van de Baptisten Wereld Alliantie. Zijn mede-gedelegeerde Mitzkevitch werd benoemd tot lid van het Uitvoerend Comite

(I.C.N.)

Zigeuner invasie in Nederland

De verplichte jaarlijkse internationale bijeenkomst van zigeuners wordt op het ogenblik in Scheveningen gehouden. Ongeveer 1000 zigeuners werden er in de badplaats verwacht als vertegenwoordigers van dit aparte ras, dat over de hele wereld verspreid is.

Zigeuners, echte zigeuners zijn niet maar gewone woonwagenbewoners. Soms wonen ze niet eens in woonwagens, terwijl van alle woonwagenbewoners naar schatting niet meer dan 5 procent echte zigeuners zijn. De rest wordt wel vaak zigeuners genoemd, maar heeft geen recht op deze naam, die door de ware zigeuners als een erenaam wordt beschouwd, want een geboren zigeuner is trots op zijn ras. Het zijn dan ook vaak de vagebonden, die vaak voor zigeuners doorgaan of gingen, die dit volk een slechte naam hebben bezorgd zonder dat de zigeuners aan de wandaden part of deel hadden.

De zigeuners zijn één van de oudste rassen ter wereld, zo oud dat hun herkomst in nevelen gehuld is. Hun verhalen zelf geven een afkomst uit het oude Egypte aan, en in Hongarije noemt men hen ook wel: Pharao Nepé — volk van Pharao. Zelf noemen zij zich Rom of Romani. Wetenschappelijke onderzoekingen naar hun afkomst doen vermoeden dat zij afkomstig zijn uit India, als afstammelingen van een kaste van muzikanten en dansers. Dit zou tevens een verklaring geven voor hun grote kunstzinnige aanleg en hun hang naar mystiek.

Wanneer zij zich precies gingen verspreiden is niet bekend, rond 1438 treffen wij hen in W.-Europa aan en tegen 1500 in Polen en Rusland, om ze vervolgens rond 1512 in Scandinavië te zien opduiken. Naar sommige verhalen willen hebben de zigeuners al heel vroeg Europa het gebruik van de metalen geleerd. Indien dit waar is zouden de zigeuners dus veel vroeger in de geschiedenis door Europa hebben gezworven, hetgeen zeer wel mogelijk is, want zij zijn sinds onheugelijke tijden het meest verspreide volk ter wereld geweest.

De echte zigeuner gelooft dat zijn ras eeuwig is en door zijn grote verspreiding nog zal leven als heel de wereld in puin en as is vergaan. In onze kaart geven wij een overzicht van het belangrijkste verspreidingsgebied van de zigeuners. Buiten dit gebied komen er ook nog zigeunergroepen voor in Amerika en Australië. Gezien deze grote verspreiding is het niet verwonderlijk te horen, dat men op tal van plaatsen heiligdommen van de zigeuners kan aantreffen.

De zigeuners in Europa zijn voor het grootste deel katholiek en zo kennen zij een madonna van Montserrat, waarvan zij beweren dat deze door één van de apostelen is gesneden, zij bezitten de schedels van de Drie koningen die Zigeunerkoningen zouden zijn geweest. Voor alles hebben zij hun heiligdom te Saintes Maries in Frankrijk, waar zij de zigeunerheilige St. Sara aanbidden.

Elke zigeunergroep kent een eigen stamhoofd die de hoogste macht uitmaakt. Dit hoofd wijst aan elke familie een eigen trekgebied aan en een eigen trekrichting voor de stam. Boven de stammen vinden wij dan nog "Koningen" en "Prinsen"

De zigeuners komen aan de kost door het beoefenen van handel, eenvoudig handwerk, "veeartsenij" en muziek etc. De vrouwen "voorspellen" vaak de toekomst. Binnen hun stam handhaven de zigeuners een geheel eigen wetgeving en een eigen strafbepaling. Een van de ergste straffen is het uitsluiten van een lid van de gemeenschap. Niemand praat dan tegen hem, eet met hem of vergezelt hem. Na afloop van de straf worden dan vaak nog zijn bezittingen verbeurd verklaard.

Door de eeuwen heen zijn de zigeuners vaak hevig vervolgd, omdat men hen een landplaag achtte. Zij zijn echter ook vervolgd, louter omdat zij bestonden. De nazi's hebben geprobeerd de zigeunerstam uit te roeien en van de totaal 5000 in Duitsland levende zigeuners, waren er na de oorlog nog maar ca. 700 in leven. Het totale aantal zigeuners op de wereld is niet bekend. Men schat hun aantal echter op ca. 800.000.

Het tragische van dit merkwaardige volk is, dat onze moderne samenleving eigenlijk geen plaats meer voor nomaden heeft. Steeds meer worden zigeuners verplicht hun trekkend bestaan op te geven en zich blijvend te vestigen. Wij vinden onder hen dan ook hoogleraren, journalisten, acteurs, doktoren etc. Volwaardige burgers, niet meer trekkend, maar toch met het oude zigeunerbloed in de aderen. In Hongarije staan verschillende standbeelden voor bekende zigeunermusici.

Zo komen dit jaar dus een groot aantal echte zigeuners naar Nederland, als een volk opgaand in een eigen taal en cultuur en met eigen gebruiken, waarbij het opvalt, dat de moeder er zulk een centrale plaats inneemt. Maar ook een volk waar de wereld geen plaats meer voor heeft in hun bestaan van nomaden.

ONS PARLEMENT

(Vervolg van pag. 1)

de van vragen en antwoorden, waarbij vooral de leden van de oppositie gespannen zijn in hun aandacht, klaar om op elk moment de regering aan te vallen. Ook op de publieke galerij is dan alle aandacht gespannen, vooral van de ambtenaren van de verschillende departementen, ambitieuze assistenten van de ministers, die de vorige dag ijverig hebben gewerkt, om de minister van de nodige gegevens voor zijn antwoorden te voorzien.

Maar dit duurt meestal niet meer dan een half uur en dan beginnen de lange toespraken. In een ogenblik zijn de ambtenaren van de tribune verdwenen en ook de ministers op de voorste banken verlaten de een na de ander de zaal en ongeveer een uur later is de helft van de leden van het parlement verdwenen. De overgeblevenen dreunen hun vantevoren geschreven toespraken op, welke getrouw woord voor woord worden vastgelegd door de verslaggevers van Hansard, het officiele verslag.

Gedurende de vorige zitting werden zo ongeveer 6 millioen woorden gesproken in het parlement. Honderd leden kwamen nooit aan het woord, maar de 150 overigen spraken gemiddeld 35.000 woorden per persoon, de inhoud van een flink boek . . .

Niettemin is er een neiging merkbaar bij de regering, om belangrijke beslissingen te nemen zonder hulp øf advies van de volksvertegenwoordiging. Zo besloot de regering gedurende de laatste zitting van het parlement tot afschrijving van de CF-105 Arrow; nieuwe subsidies voor de industrie in Nova Scotia en beperking van de financiele hulp aan Newfoundland. Het parlement wordt achteraf wel om bevestiging gevraagd, maar dat is weinig meer dan het drukken van een rubberstempel op iets, dat al niet meer ongedaan gemaakt kan worden. De huidige regering bevindt zich in deze gelegenheid vanwege de overgrote meerderheid van de regeringspartij in het parlement. De ervaring is daarbij, dat de parlementsleden, zelfs die van de oppositie, gemakkelijker worden en minder critisch naarmate het later in het seizoen wordt. Daarom wordt er tevens op aangedrongen, te overwegen of de zittingen van het parlement niet in tweeen gedeeld kunnen worden, waarvan de tweede dan in September, gelijk met de scholen zou moeten beginnen, Hierdoor zou zowel het werk, als de capaciteit van de leden een betere verdeling kunnen krijgen.

VOOR DE FARMERS

WEES ZUINIG MET UW TRACTOR

De kosten van brandstof voor de tractor kunnen aanmerkelijk verminderd worden wanneer aandacht wordt besteed aan bepaalde maatregelen. In vele gevallen is een "motor-tune-up" aan te raden. Dit houdt in het bijstellen van de kleppen (valves), het afstellen van de ontsteking (points), de verdeler (distributor) en carburateur en het controleren, schoonmaken of vernieuwen van de bougies (spark plugs).

Goed-zittende kleppen zijn onmisbaar voor een goede krachtsontwikkeling bij een zuinig verbruik. Zuigerveren (piston rings) in goede conditie zijn nodig voor besparing van brandstof en olie beide. Om het onnodig verslijten van de ringen te voorkomen moeten olie, oliefilter en luchtfilter regelmatig vernieuwd worden, zoals aangegeven is, of vaker onder extra stoffige omstandigheden. Een vuile luchtfilter werkt als een choke en verhoogt het brandstofverbruik onnodig.

Tractors zijn gewoonlijk het voordeligste als ze gebruikt worden op 75 procent van hun maximum capaciteit. Zware vrachten maken overschakelen op lagere versnelling noodzakelijk en lichte vrachtjes kunnen met grotere snelheid vervoerd worden. Voor extra lichte vrachtjes is het aan te bevelen, een hoge versnelling te gebruiken en het gas terug te brengen tot de aanbevolen snelheid. Als door extra zware vrachten de tractor gaat slippen is het aanbrengen van tractorgewichten aan te bevelen. Slippen is verlies van kracht en verspilling van brandstof.

Zachte banden slijten sneller en zijn nadelig in het brandstofverbruik. Hydraulische werktuigen eisen hun deel van de kracht van de motor, zelfs als ze niet in gebruik zijn. Zo mogelijk moeten ze afgenomen of afgesloten worden. Slepende remmen en een slippende koppeling (clutch) zijn ook kracht- en brandstofverspillers. Laat ze geregeld nakijken en zo nodig bijstellen.

Tenslotte kan er ook verlies optreden in de brandstoftank door verdamping. Tanks die aan het zonlicht zijn blootgesteld verliezen veel brandstof, tenzij ze overschaduwd worden. Een drukregelaar (pressure regulator) in de ventilatiepijp kan van groot belang zijn; een lichte spanning voorkomt veel verlies door verdamping.

CALVINIST-CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone LI 5-4636

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.
Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.
Executive Committee: Rev. Jac. Geuzebroek (President), Rev. A. H. Venema (Secretary), Rev. J. Van Harmelen, H. Tiesma and D. Farenhorst.
In charge of editorial matters: D. Farenhorst.

"De mens wil bedrogen zijn"

Er is veel bedrog in de wereld, variërend van een fopperijtje tot de gemeenste oplichterij. De Engelsen hebben er een typisch Engels kort woordje voor — hoax.

Sommige "hoaxes" zijn beroemd en berucht en nemen een plaats in in de geschiedenis. Bedrog bestaat al sinds de dag dat de slang in het Paradijs ermee begon en de mensheid blijft altijd goedgelovig voor het verkeerde. Zodoende is men gekomen tot de uitdrukking "De mens wil bedrogen zijn." Het lijkt er soms beslist op, zo hardnekkig mensen kunnen vasthouden aan bedriegelijke voorstellingen en beloften, zelfs als aangetoond is, dat deze het vertrouwen niet waard zijn.

Een klassieke voorbeeld is misschien wel de geschiedenis van de beruchte Oscar Merril Hartzell en zijn "Drake-erfenis". In 1821 maakte Mr. Hartzell bekend, dat hij de erfgenaam van Sir Francis Drake ontdekt had en dat de erfenis — ter waarde van 22 billioen dollar — welke op dat moment in handen was van de Engelse regering, ongetwijfeld vrijgegeven zou worden nadat een rechtszaak met de regering deze zaak zou hebben beslist. Hartzell en de erfgenaam, die om begrijpelijke redenen niet bekend gemaakt werd, hadden alleen wat geld nodig om deze juridische strijd aan te gaan en alle mensen, die de achternaam Drake droegen werden uitgenodigd, hiervoor een bijdrage te geven. Voor elke dollar, die zij op deze manier besteedden, zouden zij na afwikkeling van de rechtszaak 500 dollar terug krijgen.

Was er iemand zo gek om erop in te gaan? Natuurlijk — meer dan genoeg om Hartzell een inkomen van 2500 dollar per week te geven voor de duur van 15 jaar! Hij woonde sindsdien op hoge stand in Londen en gaf van tijd tot tijd bulletins uit voor zijn "volgelingen". Als zij onrustig werden, vertelden hij hun, dat de bezittingen groter bleken te zijn dan eerst de begroting was. Het was nu 400 billioen dollar.

Toen zijn inkomen verminderde breidde hij zijn zaken uit en gaf ook aan mensen die geen "Drake" heetten, de gelegenheid bijdragen in te zenden. En het geld kwam weer in grote stromen binnen. Elke schommeling in de geldmarkt werd door hem uitgebuit om zijn volgelingen erop te wijzen, dat dit een gevolg was van de belangrijke stappen, die "achter de schermen" genomen werden. Wanneer een Brits staatsman of hoge functionaris Amerika bezocht, werd dit in verband gebracht met de zaak van de erfenis en de goedgelovigen waren weer voor enige tijd gewillig om te blijven betalen.

Hartzell was gewiekst genoeg om nooit rechtstreeks van de post gebruik te maken — het nieuws van zijn onderneming werd door zijn ijverige slachtoffers zelf verspreid. Maar tenslotte vond de gerechtigheid hem toch en moest hij terechtstaan wegens het "veroorzaken van het verzenden" van bedriegelijke poststukken.

Zelfs nadat hij gedeporteerd was naar de Ver. Staten, waar hij vroeger gewoond had, zorgden zijn slachtoffers ervoor, dat er een borgsom van 68.000 dollar kwam, plus $50.000 voor zijn persoonlijk gebruik en zijn wekelijks salaris van $2500 ging nog rustig door. En toen hij tenslotte veroordeeld werd tot tien jaar gevangenisstraf was het aantal volgelingen groter en meer goedgelovig — dan ooit . .

Zo is daar ook het geval van de sigarenmaker George Hull die in Amerika omstreeks 1860 vele hooggeleerde heren te glad af was. Hij legde zijn weldoordacht plan voor aan een beeldhouwer, die er uitvoering aan gaf, door van gips een beeld van een man te vormen van tien voet lengte en een halve ton in gewicht. "Maak het, alsof hij onder hevige pijnen en schrik gestorven is", zei Hull. De beeldhouwer verstond zijn vak en voorzag het lichaam van "poriën" door middel van een fijne puntbeitel. Het gestreepte gips maakte de indruk dat er aders en spieren te zien waren in deze "versteende man uit de oertijd".

Onder zware geheimhouding werd het plan verder ten uitvoer gebracht. Het beeld werd in een grote kist verpakt en overgebracht naar de farm van Hull's neef William Newell, die even buiten het gehuchtje Cardiff ten zuiden van Syracuse woonde in de staat New York. Daar begroeven ze het beeld en lieten het een jaar rustig zitten.

Toen maakte Newell terloops de opmerking, dat hij wilde gaan graven om een waterwel te vinden. Natuurlijk stootten de arbeiders al gauw op het gipsen standbeeld en Newell zette er onmiddellijk een tent boven, waarin belangstellenden het wereldwonder konden bekijken tegen betaling van een entreeprijs. De "Cardiff Giant" was geboren . . .

Geologen, anthropologen, historici en geestelijken kwamen om het wonder te zien en zij geloofden. Ralph Waldo Emerson verklaarde plechtig, dat de Cardiff Giant een "bona fide, petrified human being" was. Theologen zagen in deze versteende man een bewijs voor de echtheid van de Bijbel. Geleerden noemden het de grootste ontdekking van de eeuw. En George Hull telde in New York zijn geld en dacht, dat hij de verstandigste stap van zijn leven had gedaan, toen hij de beeldhouwer opdracht gaf om dit bedriegelijke plan uit te voeren.

Maar een andere beeldhouwer, Erastus Dow Palmer uit New York kwam ook eens kijken en riep "Fraud!" Er kwamen er meer, die het hele verhaal wat verdacht voorkwam en spoedig waren in geheel Amerika de meningen verdeeld over de echtheid van de versteende man. Tenslotte kwam de schrijver-dokter Oliver Wendell Holmes op de gedachte, een gaatje te boren achter het linkeroor van de reus en hij ontdekte toen, dat er in het hoofd geen versteende hersenen zaten, maar alleen hetzelfde gips, dat ook aan de buitenkant te zien was.

De verdedigers van de Giant moesten een stapje terug, maar hielden vol, dat het beeld dan in elk geval een eeuwenoud standbeeld was en dus een overblijfsel van een ongekende hoge cultuur in het prehistorische Amerika.

Maar ondertussen hadden journalisten vernomen, dat Newell na de vondst van de Giant helemaal niet meer naar water gezocht had. En toen hoorden ze, dat een jaar tevoren een grote kist op de boerderij bezorgd was. Tenslotte ontdekten ze het adres van de beeldhouwer die het beeld had gemaakt.

Het bedrog was bewezen, maar de Giant bleef nog geruime tijd bijdragen tot het fortuin van zijn eigenaar. De mensen waren even nieuwsgierig, het beeld te zien als voorheen. Vandaag staat "The Cardiff Giant", die ook wel "Old Hoaxie" genoemd wordt, in het Farmer's Museum van de New York State Historical Association als een monument van menselijke goedgelovigheid.

ECHTSCHEIDINGEN

(Vervolg van pag. 1)

ensceneerd en opgevoerd. Dit is in strijd met de wet, die "collusion" (geheime verstandhouding) verbiedt. Collusion wordt door één der autoriteiten op het gebied van de rechtspraak aldus geformuleerd; het is "the presenting or prosecution of a petition for divorce by a bargain or agreement between the parties or their agents, whereby the true facts are hidden or adultery is procured or pretended for the purpose of securing a dissolution of the marriage contrary to the justice of the case". Wie deze definitie vergelijkt met de heersende practijk komt tot vraagtekens. De CBC heeft in een radio- en televisie uitzending een antwoord gegeven, door een vrouw ten tonele te voeren, die begonnen is met dit overspel ten overstaan van detectieves te spelen, toen zij zelf wilde scheiden en niet over voldoende middelen beschikte om haar procedure te bekostigen. Momenteel verdient ze naast de $70.— per week, die zij ontvangt als secretaresse, voor dit nevenberoep een gemiddelde van $300.— per maand, of een $100.— per geval. Zij heeft openlijk verklaard, dat zij in deze gevallen de man, met wie zij zogenaamd op heterdaad betrapt wordt door de detectives, een uur voordat dit plaats vindt voor het eerst in een coffee-shop ontmoet. Ze gaan dan naar een motel, waar zij slechts heeft te zorgen dat zij in bed ligt voordat de detectives binnenwandelen, terwijl de man in pyjama moet rondlopen. Het is dan voorts volgens de regels van het spel, dat zodra de detectives de zekerheid hebben verkregen die zij willen aantonen, één van de beide "betrapten" kwaad wordt, om de detectives de gelegenheid te geven hun aftocht te dekken. Een kwartier later drinken de schuldigen een tweede kop koffie om elkaar misschien nooit weer te zien. De vrouw die op deze wijze zulk een winstgevend nevenbedrijf beoefent, heeft tijdens de uitzendingen voor de CBC verklaard dat: "she is generally a stand-in for someone with whom the man has had an affair, but she think the man should not drag the woman he intend to marry into this case."

Men vergelijke deze gang van zaken met de rechtelijke definitie van "collusion" en men trekke zijn eigen conclusies. Onze volksvertegenwoordigers moeten wel dikke oogkleppen voor doen, om de gevraagde toestemming met een goede conscientie te verlenen. Eigenlijk is er maar één woord voor heel dit bedrijf op verschillende niveaux: huichelarij.

Peters en Howard, die niets te verliezen hebben in Quebec en Newfoundland, maar alleen politieke winst kunnen verwachten van hun optreden, hebben nu besloten deze hele rechtspraak eens aan de kaak te stellen. Zij hebben, zoals U uit mijn verhaal kunt zien, gemakkelijk stof tot praten. In één geval vonden zij, dat de Senaat al toestemming had verleend, hoewel zelfs de datums in de getuigenverklaringen niet met elkaar klopten.

Het merkwaardige feit doet zich nu voor, dat de CCF-leden, meer sympathie voor hun campagne, die officiëel een "filibuster" (obstructie) heet, ontvangen, dan ze zelf misschien wel hadden verwacht.

De volksvertegenwoordiging, the "House of Commons", toont geen duidelijke weerzin tegen hun tijdrovende campagne. Men laat het geduldig geworden. Alleen zeggen Howard en Peters als het aantal afwezigen daalt beneden het vastgestelde quorum, nl. twintig, dat zij zich niet kunnen indenken hoe de volksvertegenwoordigers zo laks kunnen zijn in het ten uitvoer brengen van hun taak.

Vanuit Quebec en Newfoundland krijgen Howard en Peters zelfs steun van de betrokkenen, hoewel hun echtscheidingsaanvrage langer tijd neemt dan werd verwacht en waarschijnlijk ook aanzienlijk meer geld zal kosten.

In de pers worden geluiden vernomen als "Some good may come of it."

Wij zullen dus het spoor niet te ver bijster zijn, als we constateren dat Howard en Peters een stilzwijgende waardering hebben gevonden bij hun campagne. Velen van hen die zich wijselijk stilhouden, zijn ook niet ingenomen met de huidige gang van zaken. Daarmee is echter nog geenszins gezegd, dat we wel een verandering in de rechterlijke procedure kunnen verwachten in de naaste toekomst; Peters en Howard zijn niet de eersten die het proberen, maar tot nu toe hebben alle pogingen en wetsvoorstellen dienaangaande gefaald.

Dit maakt het des te interessanter ons te bezinnen op de vraag, wat er naar ons inzicht zou moeten worden gedaan. R. K.

Blindenhulp in Canada

Elke dag worden er gemiddeld bijna drie mensen in Canada blind — elk jaar zijn er 1000 meer, die in de duisternis rondgaan. In totaal zijn er ongeveer 23 duizend blinden in ons land, die allen, op de een of andere manier van hun medemensen afhankelijk zijn.

Blind worden, geen licht meer hebben, is verschrikkelijk, maar voor vele blinden is de depressie van de afhankelijkheid nog het ergste. Dit werd zeer sterk ondergaan door Colonel E. A. Baker, die vier maanden na het behalen van zijn ingenieursdiploma blind werd door een verwonding in de eerste wereldoorlog. Hij is thans directeur van het Canadian National Institute for the Blind (CNIB) en kan zo velen van zijn mede-blinden tot steun zijn.

Blinden kunnen in Canada velerlei posities bereiken, zelfs die van leraar aan een College, zoals Robert S[illegible] die op 12-jarige leeftijd blind werd en vorig jaar benoemd werd tot leraar in Engelse literatuur aan het United College te Winnipeg, Man., nadat hij was afgestudeerd aan Yale University.

Het Candian Institute for the Blind vervult een buitengewone taak voor de blinden in ons land; een taak waarvan de omvang en verscheidenheid naar algemeen wordt erkend niet onderdoen voor die van enige soortgelijke instellingen ter wereld. Deze diensten, die alle blinden in Canada ter beschikking staan zijn gecentraliseerd in het hoofdkwartier van de CNIB op Bayview Avenue in Toronto, dat zeer geschikt voor dat doel is en een terrein van ongeveer 15 acres beslaat, grenzend aan het bekende Sunnybrook Veterans Hospital.

Het gebouw, dat in 1956 voor een bedrag van $3,150,000 gebouwd werd, bevat woonruimtes voor blinde employees en leerlingen, een recreatiegebouw, waar men zich ook aan liefhebberijen als allerlei handwerk kan wijden, evenals een auditorium, waarin concerten, toneelstukken en andere soort ontspanning door en voor de blinden gegeven worden.

Een ander gebouw huisvest de onderwijs- en uitgevers-afdeling, die alle soort lectuur — boeken inbegrepen — in brailleschrift overzet of op gramofoonplaten opneemt, de z.g.n. "Pratende Boeken", waarvan er 13.000 door heel Canada circuleren voor blinde luisterende lezers, in de vorm van circa 84.000 gramofoonplaten van 12 inch 33 1/3 rpm. Deze worden verzonden in zware, gegolfde dozen (franco) in hoeveelheden van 2½ ton per dag.

De laatste tijd heeft de CNIB geëxperimenteerd met de goedkopere en snellere methode om "pratende boeken" op banden op te nemen. Het overzetten in brailleschrift, dat veelal door vrijwilligers gedaan wordt, heeft tot op heden circa 20.000 boeken opgeleverd, die met de vingers "gelezen" kunnen worden, waaronder vele leer- en naslagboeken voor blinde leerlingen van middelbare scholen en studenten van de universiteit zijn, evenals een sortering leesmateriaal voor schoolgaande kinderen. Dit laatste houdt ook een maandtijdschrift in braille voor kinderen van 9—14 jaren.

Een uitgebreide muziekbibliotheek in braille staat eveneens aan blinde mensen van kust tot kust ter beschikking. Tevens drukt deze afdeling van de CNIB voor ziende volwassenen en ouders vele pamfletten, die de verschillende oorzaken van blindheid beschrijven en manieren om het te voorkomen aanraden. De CNIB biedt ook hulp om het gezichtsvermogen te redden aan mensen met oogziektes, die blindheid ten gevolge zullen hebben, indien zij niet behandeld worden.

Het voorkomen van blindheid is altijd beschouwd als één van de eerste plichten van de CNIB sinds deze in 1918 opgericht werd om de blinden te helpen, door hun de hulp, de vakbekwaamheid en de training te verstrekken, die hen in staat stelt voor zich zelf te zorgen. Op deze wijze maakt het opleidingsprogramma van de CNIB voor blinden hen klaar om een plaats in de maatschappij te aanvaarden, niet alleen op kantoor, maar ook in vele verschillende industrieën. Wat dit laatste betreft doen deze door de CNIB getrainde arbeiders van alles, van monteringswerk tot aan het bedienen van drilboren toe.

Anderen zijn opgeleid om als technici te werken in de donkere kamers van ziekenhuizen, om als dictafoon-typistes op te treden in de type-kamers van grote firma's, om telefoonschakelborden te bedienen, die voorzien zijn van kleine knopjes, die als signalen dienen.

De opleidingscursussen van de CNIB maken blinden klaar om in de eigen werkplaatsen van de organisatie te werken, die vele nuttige en verkoopbare artikelen afleveren, van bezems tot portefeuilles.

Vele andere blinden vermeerderen hun kleine blinden-pensioen van $55.00 per maand door inkomsten, verkregen door handwerk, dat hun door de CNIB geleerd is, zoals leerbewerking, weven, mandenvlechten, het maken van rieten stoelen en rubbermatten. De CNIB heeft ook circa 420 cafetaria's èn cantines in Canada, die aan meer dan 500 personen werk verschaffen.

Dank zij de opleidings- en plaatsingsdienst van de CNIB, welke de zaken- en industriewereld er van overtuigt, dat blinden allerlei soort werk kunnen doen, hadden vorig jaar meer dan 2700 blinde Canadezen volledige positie's in de gewone industrie, de beroepen en in cantines en kantoren van de CNIB — en verdienden tezamen $3,241,797.00.

Zeven-en-veertig centra van de CNIB van kust tot kust maken het mogelijk om het werk van de organisatie op nationale schaal uit te voeren, terwijl 17 algemene gebouwen in verschillende centra als het middelpunt voor de blinden in de omliggende districten dienen. Bij deze centra kan een ieder om hulp, raad en training vragen.

De vertegenwoordiger van de CNIB voor het buitenwerk, die de eerste keer de pas blind gewordene komt bezoeken, is zelf blind. Zo ook de leider voor handenarbeid. Hun tegenwoordigheid, het feit, dat zij zich met succes aan hun gebrek hebben aangepast en een nuttig leven leiden, dat een doel heeft, vermindert in de regel voor de pas blind geworden mensen het gevoel van gedeprimeerdheid en hopeloosheid.

Door de blinden te helpen hun zelf-vertrouwen te ontwikkelen maakt de CNIB het mogelijk voor hen om "zich zelf te redden". En dat is tenslotte het voornaamste doel van de organisatie. Zeer zeker hebben al deze in de duisternis levende mensen bewezen, dat met moed, vastberadenheid en training van de CNIB heel weinig dingen onmogelijk zijn voor de volslagen blinden.

Een groot deel van de eer voor het opzetten en bevorderen van de vele unieke en vooruitstrevende diensten voor de blinden van de CNIB, evenals van haar programma ter voorkoming van blindheid, komt toe aan Col. Edwin A. Baker, directeur van de CNIB, die in belangrijke mate de organisatie in 1918 tot stand hielp brengen. Col. Baker, die in 1915 zijn ingenieursgraad behaalde aan Queen's University in Kingston, Ontario, verloor het gezichtsvermogen vier maanden later in Frankrijk, toen hij bij het Canadese leger diende in de Eerste Wereldoorlog.

Evenals vele andere pas blind geworden personen voelde de jonge soldaat scherp het verlies van zijn onafhankelijkheid en ondervond dat gevoel van gedeprimeerdheid, dat misschien het grootste probleem van de blinde is. Echter na een opleiding van 6 maanden op St. Dunstan's, de beroemde Britse opleidingsschool, die baanbrekend werk met blinde oorlogsveteranen verricht heeft, werd Baker zo bezield door de moed van zijn medeleerlingen, die bovendien nog op andere wijze door de oorlog gehandicapt waren geworden, zoals het verlies van ledematen, dat hij naar Canada terugkeerde met slechts één doel — hoop te brengen in de levens van andere blinde Canadese veteranen.

Toen het werk zich uitbreidde, ging het ook de blinden in het algemeen omvatten, waarvan 80 percent het gezicht verliest, wanneer ze volwassen zijn. Slechts 7 percent van deze 80 is te wijten aan ongelukken; het merendeel kan toegeschreven worden aan ziektes als glaucoma en cataract (staar), en aan ziektes als TB, arthritis, enz. en speciaal aan verwaarlozing van geneesbare oogziektes. Bij gevolg houdt het werk, dat Col. Baker in 1918 begon met het oprichten van de CNIB, zich meer en meer bezig met de voorkoming van blindheid.

En tenslotte is het grotendeels Col. Baker geweest, die de stoot gaf om de diensten uit te breiden en meer van de circa tien millioen blinden in de wereld — van wie er zich minder dan tien percent in landen bevinden, die speciale diensten voor de blinden hebben — in staat te stellen van de verbeterde technieken, ontwikkeld in enkele landen als Canada, de Verenigde Staten en Groot Brittannië, gebruik te maken.

India alleen heeft al twee millioen blinden, Afrika een millioen. In 1951 hielp Col. Baker de World Council for the Welfare of the Blind stichten (die nu 49 landen omvat) en werd hij eenstemmig tot haar eerste voorzitter gekozen. Verleden jaar werd hij voor de derde keer voor deze functie herkozen, en in deze hoedanigheid ontving hij onlangs als eerste de Helen Keller International Award voor buitengewone diensten aan de blinden. (Zie ons vorig no)

Hij heeft talrijke onderscheidingen en academische graden gekregen, — de M.C. en Croix de Guerre, een OBE in 1935, evenals een doctoraat in de rechten zowel van Queen's University als de Universiteit van Toronto.

Col. Baker is altijd van mening geweest, dat de blinden hulp nodig hebben en er recht op hebben, maar hij heeft er evenzeer op aangedrongen, dat elk programma voor hulp, dat niet de leuze van de CNIB bevat, die van hem afkomstig is, "Help the Blind to Help Themselves", hun zelfvertrouwen en zelf-respect zal ondermijnen, terwijl deze, naar Baker's oordeel van het allergrootste belang zijn.

Hij zelf levert het meest overtuigende bewijs, dat er weinig dingen onmogelijk zijn voor de volslagen blinden, als zij moed en vastberadenheid hebben en training krijgen. Baker, die nu 67 is, ziet er niet uit, alsof hij blind is, noch is zijn optreden zodanig of praat hij zo. Hij is lang, lacht en zijn blauwe ogen (van glas) zijn zo verbazend levendig en echt dat de meeste mensen er van overtuigd zijn, dat hij hen werkelijk direct aankijkt. Zijn terloopse groet: "Ik heb je in lang niet gezien", schijnt heel gewoon.

Hij heeft een rechte houding en beweegt zich met zekerheid; hij eet, drinkt en gaat winkelen zonder hulp, draait zelf de telefoonnummers. Hij reist alleen per trein en per vliegtuig. Onlangs maakte hij een wereldreis van twee maanden voor de "World Council". Hij maakt zich snel vertrouwd met vreemde hotelkamers en vreemde steden. Hij geeft de voorkeur aan het reizen per trein, ofschoon zijn opmerkelijk gevoel voor richting en omgeving, als hij ergens in een auto heengereden wordt, zelfs op afstanden als die van Toronto naar Ottawa, zelden mis is. Hij kan de chauffeur haast precies vertellen, waar zij zijn — en dit zelfs op achterwegen, wanneer hij b.v. naar het zomerverblijf van zijn familie gaat aan Parrot's Bay bij Kingston, Ontario. Col. Baker's liefhebberij is houtbewerking. In zijn werkplaats in het basement hanteert hij een electrische zaag en andere electrische gereedschappen in het pikke-donker. Voor hem — evenals voor vele duizenden blinde Canadezen, die door de CNIB geholpen zijn — is de duisternis niet meer verlammend.

Met het bouwen van het hoofdkwartier van de CNIB op Bayview Avenue, Toronto, in 1956, waar alle diensten beschikbaar voor blinden door heel Canada gecentraliseerd zijn, heeft Baker het doel verwezelijkt, waar hij sinds 1918 naar toe werkte. Toch gaat hij voort met leiding te geven aan de vele nieuwe hulpdiensten van de CNIB, die naar een betere en meer voldoening schenkende aanpassing zowel aan het werk als aan de ontspanning voor blinde Canadezen streven.

"Iedereen, zelfs de ziende, heeft wel één of ander gebrek", beweert hij. "Voor de blinde evenals voor ieder ander is het antwoord hierop het gebrek over het hoofd te zien en te ontdekken, wat men wel kan doen".

Voorzeker is Col. Baker het levende voorbeeld van zijn oprechte overtuiging, dat "verlies van iemand's gezichtsvermogen niet betekent, dat de blinden alles verloren hebben".

Women's Page

Editor: Mrs. A. Wagenaar
67 Victoria St., Blenheim, Ont.

De Trein

Kort verhaal van J. Bilkes
vertaald uit het fries

De trein rijdt altijd vlak voor onze ramen langs, ik denk zo'n diuzend voet van de farm vandaan. Toen Harm de farm gekocht had en alles wat vertimmerd was en wij er gingen wonen, waren de kinderen opgetogen, dat de trein zó vlak bij ons huis voorbij ging en dat wel 50 keer per dag. Waren ze buiten, en hoorden ze al van verre het schrikaanjagend geluid, waarmee de locomotief z'n aankomst aankondigde bij élke overweg, dan vlogen ze naar het hek van de "railroad track", schuin tegenover ons huis.

Monsterachtige gevaarten zijn die treinen hier, vooral de goederen treinen. Soms rijden er wel vier of vijf locomotieven voor en dan komt er bijna geen eind aan de wagons die er achter aan slepen. Dat raast dag en nacht onze farm voorbij; de eerste tijd werden we vaak uit onze slaap opgeschrikt, en we hebben wat afgescholden op die ondingen. Eens stond ik zelf, met de baby op de arm voor het hek van de "railroad-track". Het hek was dicht, maar toen het gevaarte voorbij stoof, ging ik gauw een paar stappen terug en sloot m'n ogen.

De wind gierde ons om de oren, en het duizelde me op het laatst, zoveel wagons rolden voorbij. De baby schreeuwde van angst en als ze later de trein ook maar in de verte hoorde, verborg ze haar gezicht in m'n rokken. Toch kon ik aan de andere kant ook niet ontkomen aan een gevoel van grote bewondering voor dat gillende brok techniek, jagend door de wildernis om ons heen.

Trouwens we wenden al gauw aan dat lawaai en de kinderen zagen er na een poosje niet eens meer naar om.

Het kon nog wel eens gebeuren dat de oudste 's avonds vóór het naar bed gaan, het gordijn openschoof, als hij de trein hoorde aankomen. In het donker zag hij dan de lichte vakken van de passagierswagons voorbij schuiven. En als hij dan een héél klein vierkant lichtvlekje zag, ziep hij: er zit ook weer iemand in het toilet, moeder! Maar dat was dan ook alles.

★

Wji waren hier gekomen vanuit Winnipeg en hadden al weer zeven jaren van het eerste, zware emigrantenleven achter ons liggen. Maar wij waren lang niet ongelukkig geweest. Harm werkte eerst als een "truck-driver" van een grote coca-cola fabriek en kwam later in een verffabriek als machinist en had een behoorlijk loon.

De "car" viel goed uit en we hadden hem aardig vlug afbetaald. We hielden elke week méér over. Maar het "boer-zijn" zit Harm in het bloed en daarom beviel dit werk hem volstrekt niet. Het was alleen een aanloop tot iets beters. In z'n vrije uren begon hij een kleine farm. Hij molk een paar koeien en hield op 't laatst een paarhonderd kippen, waarvan trouwens het meeste werk op **mij** aankwam. De kinderen kwamen zowat om de twee jaar, ze waren gezond en blij en, achteraf gezien, hadden wij het in die jaren erg goed. Wij zagen dat het bij andere emigranten wel eens anders was. Wij konden alleen maar blij zijn!

Nu zegt Harm, m'n man, nooit veel. Het zijn niet veel woorden die er per dag uit zijn mond komen en vooral niet als het over kerk en geloof gaat. Zo zijn de van der Woude's niet. Maar ik ken hem wel zo goed, dat hij die rijke zegen wél wist te waarderen. Echter, de kerk was ver van ons vandaan en vooral 's winters, met de sneeuw was er bijna niet te komen. We gingen lang niet elke Zondag naar de kerk. Dat was **onze** armoede, maar we hadden er **toen** niet eens het meeste erg in.

Soms had ik er wel wat last van, maar de omstandigheden zijn soms gemakkelijke en sterke factoren. En toen kwam het mooie aanbod! Deze farm met vee en alles, niet meer dan vijf en twintig duizend dollar; in een beter bevolkte streek in Ontario, tussen Toronto en Ottawa, waar Harm een paar goede vrienden en borgen had. Wij waagden de sprong!

Nu, nu de farm weer verkocht is, heeft hij zoveel **niet** opgebracht en ik zal er nog verscheidene jaren op af moeten betalen. Zolang zal ik hier ook in deze twee zij-kamertjes moeten blijven wonen met de twee kinderen, die mij gebleven zijn.

De trein rijdt vlak voor onze ramen langs. Ik zou willen dat onze oudste het gordijn openschoof en zou roepen: "look mom; there is one in the toilet!"

★

Het bedrijf van onze trein-tragedie heeft maar twee tonelen. De plaats is beide keren dezelfde en ook de tijd is bijna gelijk: beide speelden zich af op een Zondag. Dit zie ik als ironie in het slaan van Gods Hand. Ik schrijf dit alles neer **zonder** verbittering en ik verwonder er mij zelf over. Zelfs als elk half uur de eindeloze slang van de trein over die ongelukkige "track" rijdt, is er anders niet dan rust in mij.

— — — — — — — — — —

De Zondag van het eerste toneel was het prachtig weer en wij zouden naar de kerk gaan. Harm had gemolken en de koeien van het erf afgejaagt over de track en losgelaten in het land. Ik ruimde met de kinderen de boel op, stak hun in hun Zondagse kleren. Door het raam zag ik hoe Harm de hekken over de spoorweg weer goed dicht deed met de kettingen. Koeien op de rails en ongelukken daardoor zijn hier volkomen voor eigen rekening en wij hadden nog geen geld over gehad om een verzekering te nemen. Dat zou met het nieuwe jaar gebeuren.

Na het ontbijt gingen we dus naar de kerk. Maar weer op weg naar huis zagen we op een halve mijl afstand bijna al het dreigend ongeluk. Hoe het gekomen is weten we nu nog niet, misschien hebben buurkinderen het gedaan, maar in elk geval waren de hekken open blijven staan. Al onze koeien liepen doodbedaard op en naast de spoorweg. Daar stond een beetje meer gras dan in de afgegraasde weide.

De koeien liepen al struikelende over de spoorweg, meer dan twintig, en wij wisten niet, hoe vlug we er zouden komen. Harm trapte wild de gaspedaal naar onderen en we schoten ineens vooruit en hob-

(Vervolg op pag. 6)

ANNEKE JANS

Door

P. J. RISSEEUW

Een roman uit de jaren toen New York nog Nieuw Amsterdam was

KORTE INHOUD: Anneke Jans is na de dood van haar man hertrouwd met de predikant Bogardus, wiens leven ze deelt temidden van zelfzuchtige kolonisten en vijandige Indianen in de 17de eeuwse kolonisatie van Amerika. Het is een ruw primitief leven met veel openlijke zonden en lijfsgevaar.

(25)

Geen der wilden raakte Jogues aan, die, gebruik makend van zijn vrijheid, zijn gebonden makkers moed in sprak. Zijn grootste zorg ging uit naar de Hurons van wie er nog ongedoopt waren.

Nog voor zij werden weggevoerd, traden de vijanden op Eustache, die één hunner had gedood, toe. Zij ontkleedden hem en vielen als dolle honden op hem aan. Toen zij van hem afhielden sloeg Jogues zijn arm om hem heen, hem troostend met het voorbeeld van Jezus. Tranen welden de pater naar de ogen toen de wilden zijn kisten opendeden en de buit verdeelden. Hij zag hen weldra lopen met boeken, misgewaden en heilige vaten.

Tegen de avond werden zij over de rivier gebracht en bereikten zij na een lange, vermoeiende tocht een dorp, waar zich naar gewoonte op een hoogte de folterplaats bevond.

Tijdens het beklimmen der steile heuvel werden zij door de toegestroomde jonge Mohawks gekweld met puntige stokken. Er werd honend gelachen toen Jogues struikelde over zijn rok.

— Here Jezus, ik dank U dat ik voor U mag lijden. Heilige Maagd bid voor mij.

Toen hij de top bereikt had werd hij aan de martelpaal gebonden en vielen zij aan op zijn kleine blanke handen. Jogues sloot zijn ogen in krimpende pijn. Zijn bloed joeg hun moordlust op. Het was of heel zijn lichaam van-een gescheurd werd toen zij met hun scherpe tanden de toppen van zijn vingers kauwden en hem de eerste nagels uittrokken.

Gekneusd en bebloed lagen zij in de nacht bijeen, sommigen ijlend en kreunend in koortsachtige dromen, anderen biddend. Reeds vroeg in de morgen trokken zij verder, waarheen wist niemand. Het werd een eindeloze tocht door de wildernis, van dorp tot dorp trokken zij om als oorlogsbuit in elk dezer plaatsen opnieuw kwellingen te ondergaan. Het besef van tijd verzwakte.

Alleen Jogues zag kans, dor het omvouwen van een bladzijde in een klein commentaar op de brief der Hebreeën, de kalender bij te houden.

Juist toen zij dachten dat het zwaarste lijden voorbij was, kwamen zij in een dorp waar hen de gruwelijkste martelingen niet bespaard bleven. Na het opnieuw verminken der handen werden zij op stokken gebonden, de armen en benen wijd uiteen.

Jogues wist dat dit het einde was waarvoor hij heimelijk altijd had gevreesd het roosteren op langzame vuren.

Nu het ogenblik daar was, verdroeg hij het met kalmte. Hij dacht: het is niet mijn moed, doch die van Hem. Qui dat fortitudinem lassis.

De Mohawks, die bij voorkeur des nachts hun vijanden roosterden, kwelden Jogues met vurige kolen op zijn naakte lichaam en stonden er groepsgewijs om heen om zich te verlustigen in de smarten van hun vijand, die zelfs in zijn gevangenschap niet naliet hun kinderen te bekruisen en het zaligend water toe te dienen. Uit de naburige tent klonk een jammerkreet. Het was Guillaume en Jogues weende om hem. Toch spaarden zij ook ditmaal zijn leven en bevalen zij hem te zingen.

Jogues opende zijn mond doch kon geen geluid voortbrengen. Toen hij zijn stem had herkregen zong hij: Sed di canticis Domini in terra aliena. Zingt den Heer een nieuw lied. Daarna verloor hij het bewustzijn.

Tegen het voorjaar werd Guillaume als slaaf aan een Mohawk-familie gegeven om de plaats in te nemen van een verloren zoon. Ook Jogues zelf werd geadopteerd door een oudere squaw van een der oversten die haar zoon had verloren. Hij noemde haar tante en deed allerlei huiswerk voor haar, voor zover zijn gekneusde handen het toelieten. Hij kon zich nu weer krabben, want het ongedierte plaagde hem uitermate.

Het was op de geboortedag der H. Maagd dat Jogues' beschermster hem zeide: — Mijn zoon, drie opperhoofden der Wijde Broeken zijn in het dorp aangekomen. Hij begreep dat het Hollanders moesten zijn van het Fort Oranje.

— Heeft tante ook gezien dat zij uw Sachem met geschenken vereerd hebben? vroeg hij gespannen.

— Onze oudsten zullen geen geschenken aanvaarden voor een zaak waarover al reeds een beslissing is gevallen, zei tante diplomatiek.

Jogues, die binnen de omheining van het dorp beperkte vrijheid genoot, liep naar de palissade en sprak met een van de Wijde Broeken die een landsman van hem bleek te zijn. Zijn naam was Jean Labadie. Hij had de gewoonten en kleding der Hollanders aangenomen. Van hem vernam Jogues dat de regentes van Frankrijk een losgeld had aangeboden. Doch de Wijde Broeken gingen onverrichter zake heen.

Kort daarna ging hij met René naar een plaats in het bos waar zij een groot houten kruis hadden opgericht om te bidden.

Op de terugtocht werden zij aangehouden door twee jonge Mohawks. Een van hen sloeg René onverhoeds neer met zijn bijl, doch Jogues werd gespaard, ter wille van de familie die hem had geadopteerd.

In de komende winter leed hij honger en koude. Hij kreeg geen huiden om zich te dekken. De wilden liepen rond in misgewaden.

O God, de heidenen zijn gekomen, bad Jogues.

Toen het opnieuw zomer werd namen zij hem een keer mee ter visvangst. Tot zijn vreugde bemerkte hij dat zij in de richting van het Fort trokken, waar hij opnieuw Labadie ontmoette.

— Onze commandant wil u helpen ontvluchten, zei Labadie. — Wij zullen u met een schip naar Nieuw Amsterdam brengen en vandaar naar Frankrijk.

Jogues keek Labadie en Arent van Curler beurtelings aan. Zou het Gods wil zijn?

René Goupil was voor zijn ogen gruwelijk vermoord. Ontelbare kwellingen naar lichaam en ziel waren hem nu reeds meer dan een jaar ten deel gevallen.

— Monsieur, ik zal dit met God overleggen .... ik wil mijn argumenten van blijven of vluchten beproeven en zal u morgen de uitslag mededelen.

Jogues verkeerde die dag in hevige tweestrijd en zocht troost in het gebed.

Nu Guillaume hem onlangs door een brief dringend ried om te vluchten overzag hij dat hij, naar de mens gesproken, God meer zou behagen door te blijven leven en, wanneer betere tijden zouden aanbreken, opnieuw zijn missiewerk onder de Hurons op te nemen, dan nu in een uitzichtloze gevagenschap een zekere dood tegemoet te gaan.

Toen hij de volgende dag, langs de rivier wandelend, opnieuw Arent van Curler ontmoette en hem zijn besluit meedeelde, bleek deze zijn plan reeds klaar te hebben.

— Kom morgenochtend vroeg op deze plaats naar de rivier. Ik zal zorgen voor een kleine boot, waarmee ge naar het schip moet roeien. Daar zal men u verbergen.

Die nacht sliep Jogues met twaalf Mohawks in een schuur. Voor hij ging liggen ging hij nog eenmaal naar buiten om de plaats te zien waar hij zonder grote moeite over de omheining kon klimmen. Doch hij was nauwelijks buiten gekomen of de honden van de Hollandse kolonist, die nog los bleken te lopen, vlogen op hem af. Een grote dog beet hem diep in het been.

Hij keerde hinkend terug naar de schuur, waar de wilden hem wantrouwend aanzagen. Ze sloten de schuur zorgvuldig en schaarden zich, voor het inslapen, om hem heen. De Mohawk, die persoonlijk verantwoordelijk voor hem was, legde zich naast hem.

Isaac Jogues lag met open ogen in de duisternis te turen. O, die gelukkige tijd van zijn noviciaat in Rouaan en zijn literaire studie in Parijs, toen hem een grote carrière werd voorspeld! Hij dacht aan de zondagmorgens in de Notre Dame ,aan de zon over de Seine; aan de vervulling van zijn diepste wens toen hij tot priester was gewijd en op zijn verlangen naar Nieuw Frankrijk was uitgezonden.

Hij had met hartstocht het evangelie gepredikt en zelfs in zijn gevangenschap had hij meer dan zeventig Hurons mogen dopen.

Na een lichte sluimering hoorde hij de eerste haan kraaien. Hij rilde van de ochtendkou en stond behoedzaam op.

Een knecht van de Hollandse boer deed de deur open, en ijlings gebaarde Jogues hem dat hij de honden in toom moest houden.

Voorzichtig stapte hij over zijn bewakers heen en hield de adem in. Hij liep achter de knecht aan met al zijn bezittingen: een afbeelding van de Heilige Maagd, een Imitatio Christi en een houten kruis dat hij voor zichzelf gemaakt had.

Buiten gekomen versnelde hij zijn pas, sprong over de omheining en rende naar de rivier.

(Wordt vervolgd.)

LETTERS to the EDITOR

LEARNING TO TALK

Dear Sir,

I would like to comment on the Rev. M. Vrieze's second article in "De Taal" series. The Rev. Vrieze states that the "here and there picking up" of English words and expressions has a deteriorating effect of language-use in general. Nothing, it seems to me, could be farther from the truth, because only by "picking up" can anyone learn to talk.

When a baby starts talking — blabbering i.e. — it does just that. Gradually, however, the speaking becomes more clear and pronounced, followed by the forming of simple sentences. This, now, is a natural process, and is part of the overall development of the child. To be sure, the baby doesn't know anything about metaphors, dangling modifyers, postpositive adjectives, or what have you. Only later on, in elementary school, the child will learn the first basic principles of English grammar.

The child, however, has it comparatively easy, since it is a natural process. The adult must be content with a pseudo-natural method. This fact prompts me to raise the following question: "Why are there so many English-courses offered to immigrants, by government and private institutions alike, that stress the **construction** of English, rather than **oral expression**? Seven years ago I came from the Netherlands, and took such courses myself — including a course in English conversation . . . by mail! But after having been in Canada for six months I still would refer to my age as my "lifetime," and walk into a store to ask for "a trap for mouses." Since the majority of all immigrants, myself included, are actually "babes in the woods" as far as English is concerned, I would say that the only correct method of learning the new language is by **speaking** it, experiencing it. This can be taught.

If, for instances, a group of immigrants would come together twice a week to receive two hours of instruction in the speaking of English, a great deal could be accomplished. This, of course, may be augmented by practise in the reading and writing of English, but the main aim would still be: to learn to speak English as good and fast as possible. And is that goal, in a sense, not the "summum bonum" of nearly every immigrant? After this speaking course, naturally, a grammar course should follow.

In addition, from personal experience, I have found the following rules very helpful:

1) Learn to listen to yourself. Laugh, and then do something about the "boob" you made.

2) The question "I beg your pardon, but what does that word mean?" should be asked as soon as the meaning of a word is not quite clear.

3) Get hold of a good English dictionary, and, in order to make good use of it, be sure to study the pronunciation-key which is usually found on one of the first pages.

4) Write yourself a letter once a week. File it away, and read it again half a year later.

All these suggestions, however, will not help a bit if you don't want to learn English. A "lady" I happened to know at one time used to say (literally now): "Laat die rot-Canadezen maar Hollands leren." Whenever a stranger came to the door, she would automatically assume that it was a Canadian, and, after having taken a good look at him from behind her neat little curtain, she would hurriedly hide herself, not opening the door to the most devastating plea. I rather suspect that this happens more often. If immigrants are adhering to this type of behavior, we will continue to see some "Charlie" (Knelis, weet-je-wel, van de Achterweg in Aarlanderveenhoevedorp!) walk up to someone with an unlit cigarette in his hand, and cheerfully blurt out in a rolling accent: "Hey, mister, can I have a fire please?"

This in itself is not so bad; the above whopper was made by myself. In a sense I am still a "Charlie," for I will never loose my Dutch accent. Is that bad? I don't think so. Linguistically speaking: I have to have something to be proud of!

KRANI JR.

Ontslagverzekering

Geachte Redactie,

Met belangstelling las ik het artikel op pag. 7 van Uw nummer d.d. 15 Juli j.l. van de hand van Ds. Habermehl.

Inderdaad, ontslag is een afschuwelijk iets, en het zou een mooi ding zijn wanneer dat uit de wereld was. Ik geloof echter niet dat de Eerwaarde hierin de goede oplossing aan de hand doet, n.l. "verbod" zoals in Nederland. De Eerwaarde schrijft dat deze wet in Nederland een gevolg is van de Chr. Actie. Tot mijn spijt moet ik vaststellen dat dit een onding van Hitler is en door de Nederlandse socialisten als opvolgers van de Nat. Socialisten gehandhaafd.

De beste oplossing lijkt mij "verzekering". Dus een flinke uitkering bij werkeloosheid, zodat ontslag geen zwaard van Damocles is. Stel dat een zaak iemand heeft die niet bevalt, lui of diefachtig is. (Dit is in Nederland nog geen oorzaak van toestemming tot ontslag, als de betrokkene ontkent dat hij lui of diefachtig is dan krijgt men geen vergunning). Een afschuwelijke situatie voor de werkgever. Bovendien is het zeer wel mogelijk dat betrokkene in een andere zaak met minder verantwoordelijkheid goed terecht komt.

Het kan dunkt me niet "Christelijk" zijn, wanneer ik de "vrijheid" van de één (werknemer) moet kopen met "onvrijheid" van de ander (de werkgever).

De redenering van de Eerwaarde dat dit gegrond is op het oude testament gaat niet op; wat moeten we dan doen als de man z'n baas niet meer wil verlaten, moeten we hem dan ook met een priem het oor doorboren?

We leven momenteel in een tijd van Communistische en socialistische "leuzen". Heel veel mensen vallen ten slachtoffer van deze leuzen en nemen ze als de hunne over. Ik ben bang dat de zeer geachte Eerwaarde één der slachtoffers is.

Ontslag is zoiets als een ziekte, ook dit kan men niet bij een wet verbieden, men kan het verzachten of trachten te genezen.

Het is een gevolg van de zonde, en door een gebrek aan voldoende "inzicht" dat men in een rijk land als Canada, gebrek zou moeten lijden. Dat moest niet mogelijk zijn. Waar zo'n overvloed van alles is, dat daar mensen zijn die **niets** hebben.

Nu kunnen we m.i. twee wegen kiezen, dat is de weg der Socialistische Staatsdictatuur, zodat iedereen iets heeft, maar niet veel, of de kapitalistische, dat sommigen **weinig** hebben, maar de meesten **"veel"**. Met andere woorden: als we de werkloosheid van sommigen niet willen dan kunnen we dit alléén verkrijgen door **minder** welvaart voor **allen**.

Mij lijkt daarom de beste oplossing: het kapitalistische systeem **met de grote welvaart** voor de **meesten** te handhaven en de noodzakelijke "arbeidsreserve" (werkelozen) een zo goed mogelijk leven **te verzekeren**.

Jan Drenth

De trein

(Vervolg van pag. 5)

belden over de diepe kuilen, nu geen tijd om de auto te sparen. Bij de track sprong Harm de car uit en wij volgden allemaal. Harm liep zo hard hij kon, onderwijl nog op z'n horloge kijkend. Vader, vader, schreeuwde de oudste opeens. Vader, de **trein!**

En hij joeg de eerste lompe beesten van de track af. Ik wist niet of Harm die woorden wel gehoord had. In elk geval gaf hij zich geen tijd om achterom te kijken, maar hij vloog nog vlugger langs de weg om de verste hoek te bereiken. Onder het draven door slaagde hij er in om z'n jasje uit te trekken en roepend en razend zwaaide hij het in het rond. Een paar koeien draaiden slaperig de koppen om en stapten naast de weg.

Zélf kon ik niets doen. Ik had de kleine kinderen bij me. Ik joeg een paar koeien die dicht bij waren het land in. Ik zag de trein aankomen, maar kon geen geluid uit mijn keel krijgen.

Onze jongen sloeg met z'n vuisten op de koeie ruggen om. Op dat moment begon de locomotief te gillen. Eerst kort en heftig, als een scherpe orgeltoon. Toen sloeg het over in een machtig razen.

Het was net alsof ik een gordijn voor m'n ogen kreeg en door het wazige daarvan bewogen zich de jongens, de koeien en Harm op een wonderlijke wijze door elkaar. Eén kort ogenblik maar, toen was alles weer helder. Willem, onze jongen, sprong aan de kant, Harm, verderop, stond even met z'n jasje in z'n vuisten omhoog te kijken en sprong ook. Stukken bruin en zwart-bont vlees vlogen alle kanten uit. Bloederige klompen kwamen over het prikkeldraad in de haverstoppels terecht. Toen was de trein **voorbij.**

Zes van onze beste koeien waren verloren.

Economische Berichten

TIEN JAAR INDUSTRIALISATIE

In een toespraak voor Nederlandse zakenmensen heeft de Minister van Economische Zaken, Mr. J. W. de Pous eraan herinnerd, dat zijn voorganger in September 1949 het eerste "Memorandum over de Industrialisatie van Nederland" aan het parlement voorlegde. In die tijd was de economische positie van Nederland verre van gunstig en velen zagen de toekomst pessimistisch tegemoet. In het Memorandum werd destijds onomwonden vastgesteld, dat van enige grotere voorspoed in de toekomst alleen sprake kon zijn als de industriele ontwikkeling van het land sterk bevorderd zou worden en dat industrialisatie voortaan een belangrijk onderdeel van de regeringspolitiek zou uitmaken.

Met een terugblik over de laatste tien jaren merkte de Minister op, dat de situatie thans geheel veranderd is. De Nederlandse industrie heeft activiteiten ontwikkeld, initiatieven getoond en in het algemeen een ontwikkeling laten zien, die tien jaar geleden in wijde kring voor onmogelijk gehouden werden.

De heer de Pous voegde eraan toe, dat de vooruitgang aanzienlijk is geweest, zowel kwalitatief als kwantitatief. De ontwikkeling van de primaire industrie heeft de opkomst van bewerkingsbedrijven sterk gestimuleerd. Nieuwe bedrijfstakken zijn als paddestoelen opgekomen in bijna alle industriele centra.

De Minister gaf toe, dat de industriele ontwikkeling in Nederland een onderdeel is van een algemene economische vooruitgang in de wereld. Er is echter, naar zijn oordeel, een typisch Hollands element aan te wijzen in de samenwerking en verstandhouding tussen werkgevers en werknemers. Samenwerking en overleg in industrie en handel hebben het naoorlogse Nederland een gunstige positie gegeven, vergeleken met andere landen, door een sociale vrede en het uitblijven van stakingen. Als gevolg hiervan is het kostenniveau in Nederland betrekkelijk laag gebleven, waardoor de ondernemingen in staat gesteld werden een sterk concurrerende positie te veroveren op de internationale markten, terwijl er bovendien door het beperken van buitensporige bestedingen fondsen beschikbaar bleven voor investeringen.

ITALIAANSE ARBEIDERS IN NEDERLAND

De Secretaris van het Rooms Katholieke Werkgeversverbond in Nederland heeft gezegd, dat een belangrijke vertraging van de economische vooruitgang van Nederland alleen voorkomen kan worden door een toelating van 20.000 Italiaanse arbeiders door de Nederlandse autoriteiten. Hij voegde eraan toe, dat deze gedachte was overgenomen door de Europese Commissie van de E.E.C. te Brussel.

Tot nu toe heeft de Nederlandse regering 2.000 Italiaanse werkers in Nederland binnengelaten, aldus meldt de Nederlandse Ambassade te Ottawa. De EEC in Brussel is echter van mening, dat Nederland in staat zal zijn, werk te verschaffen aan 20.000 Italianen. Deze bewering is gebaseerd op het feit, dat er een tekort is van ongeveer 5.000 werkers in de metaalindustrie, 2.000 in de bouwvakken en 2.000 in de textiel- en leerbewerkingsindustrie. Verder kunnen 2.000 geplaatst worden in administratieve posities, 1.000 in de voedsel- en luxeindustrie, 1.000 in de chemische industrie en 1.000 in andere bedrijfstakken.

AUTOMATISERING

Holland is het eerste land ter wereld, dat gebruik maakt van een electronisch brein voor het vaststellen van vliegschema's voor binnenkomende en opstijgende vliegtuigen. De machine werd op 15 Juli op Schiphol in gebruik genomen en kan in enkele seconden alle gewenste inlichtingen verschaffen. Dit is de eerste stap in de volledige automatisering van het vliegveld.

GOEDE VOORUITZICHTEN TARWE VERKOOP

Verwacht wordt dat Canada haar sterke positie op de wereldmarkt voor tarwe zal handhaven, tenzij Rusland tarwe zal gaan dumpen met politieke oogmerken, aldus heeft de heer W. C. McNamara, voorzitter van de Canadese Wheat Board gezegd.

De heer McNamara deelde mede dat de commerciële markt voor tarwe in de afgelopen 40 jaar slechts in bescheiden mate is gegroeid, maar Canada's positie daarop is sterk gebleven. De belangrijkste moeilijkheid is de zg. niet-commerciële markt, die wordt overvoerd met Amerikaanse surplus voorraden.

De commerciële Russische exporten hebben Canada voornamelijk getroffen op de Nederlandse markt, maar gehoopt wordt dat deze markt weer kan worden teruggewonnen, omdat het niet uitgesloten is dat de Russische oogst dit jaar slecht uitvalt tengevolge van droogte en er in Nederland behoefte zal zijn aan de hoogwaardige harde Canadese tarwe.

De heer McNamara merkte op dat er tot nu toe niet kan worden gesproken van een verstoring van de commerciële markt door Rusland.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen te Paterson (II), N.J., T.E. Hofman te Calgary, Alta.

te Waupun, Wis., H.A. Venema te Rexdale, Ont.

te Barrhead-Westlock, Alta., en Edson, Alta., Cand. T. Wevers te Prairie City, Iowa.

Aangenomen naar Edmonton, Alta. (Maranatha) L. Tamminga te Smithers-Telkwa, B.C.

REV. M. VRIEZE

Wij ontvingen bericht dat Rev. M. Vrieze, predikant van de Emmanuel Chr. Ref. Church te Calgary, Alta. om studieredenen voor drie maanden in Nederland zal verblijven.

Rev. dr. N. B. Knoppers:

IN GODS KONINKRIJK GEEN PLAATS VOOR MOEDELOOSHEID

Indien ons geloof zo groot is als een mosterdzaadje, zelfs dan zouden we de Mount Royal kunnen verplaatsen. In het Koninkrijk Gods is géén plaats voor moedeloosheid. In het werk voor dit Rijk gaat de gewone berekening van een plus een is twee nu juist niét op. Eist van Mij vrijmoedig . . . Het geheim van de Kerk is niet wij, mensen, maar Gód, die ons opzoekt in Zijn Zoon Jezus Christus.

Dat zei dr. N. B. Knoppers dezer dagen in de Livingstone Presbyterian Church, Jean Talon at rue de l'Epée te Montreal, toen hij zich als predikant aan de First Christian Reformed Church van Montreal verbond. Voor de Montreal church was zijn komst een vreugdevolle gebeurtenis na een half jaar vacant te zijn geweest, sedert Rev. John J. Vriend een beroep naar Simcoe (Ont.) aannam.

In de morgenuren was Rev. Knoppers, gekomen van Edmonton (Alta.), bevestigd door consulent, Rev. Anthony De Jager, van Brockville (Ontario). In zijn bevestigingspreek noemde Rev. De Jager een goed functionnerende kerkeraad een van de noodzakelijke dingen voor een kerk. Nu er vandaag een predikant zich aan de gemeente verbindt, is dat een dubbele feestdag: immers, aldus Rev. De Jager, de verkondiging van de volle boodschap Gods maakt het ambt zo dubbel mooi, én voor de gemeente, én voor de predikant.

In de middagdienst heeft dr. Knoppers zijn intreepreek gehouden, waarbij hij als uitgangspunt had gekozen de geschiedenis van Elisa en de drijvende bijl (2 Kon. 6). Als wij, mensen, denken, dat de dienst aan God zal vastlopen, dan heft Hij, indien Hij 't nodig vindt zelfs de wetten van de zwaartekracht op. Immers, Zijn werk moet doorgaan! Eventueel moet de hele wereld door die kleine kerk worden omgekeerd. Laat men toch nooit zeggen, dat wonderen wel toén gebeurden, maar nu niet meer. Wie zegt dat? Is God niet vandaag dezelfde, Die Hij gisteren was?

Rev. Ferguson, predikant van de Lingstone Presbyterian Church, in wier gebouw de Christian Reformed diensten worden gehouden, heeft de nieuwe predikant hartelijk toegesproken. Prof. Stanford Reid van McGill University, wegens uitstedigheid verhinderd, had schriftelijk van zijn belangstelling doen blijken.

BEGROETING

Twee dagen tevoren was een begroetingsavond belegd in de social hall van de Livingstone Presbyterian Church.

Deze gebeurtenis viel samen met de sluitingsavond van de Vacation Bible School, die dit jaar voor de derde maal was georganiseerd door de Christian School Society met steun van de kerkeraad. John de Vries gaf een verslag van de VBS-activiteiten. De school was bezocht door dertig kinderen. De lessen werden gegeven door Miss Henriet Slopsema, daarbij geassisteerd door Trudy Buter, Jetty de Groot, Evelyn de Groot en Marian Klein.

Namens de committees en societies heeft de heer G. Morsink een welkomstwoord gesproken. De Young People Society heeft een groot deel van het programma van deze avond verzorgd. En hoe!

De (toen nog) eerste voorzitter van de kerkeraad, de heer B. de Bree, had in een geestig woord van welkom dr. Knoppers en diens gezin alle steun en medewerking van kerkeraad en gemeente toegezegd.

Rev. Knoppers gewaagde in een woord van dank aan het slot van deze geslaagde bijeenkomst van zijn hoop om gezamenlijk — predikant, kerkeraad en gemeente — problemen op een bijbelse manier op te lossen.

Andy Velthoen

BEVERLY, Alta. — The Rev. N. B. Knoppers, who accepted a call from the Montreal Chr. Ref. Church preached his last sermon as pastor of the Maranatha Chr. Ref. Church here on July 3. The church was filled to capacity when he declared the truth of the unchanging Word of God in a changing world.

A farewell was spoken on behalf of the congregation by br. Velthuizen, and on behalf of the neighbouring churches and classis by Rev. Nederlof.

An informal social evening for pastor and congregation was held on June 29, when many showed their love and appreciation for the parting pastor and his family.

Waar blijft de tijd ?

De tijd gaat snel, zo snel dat er haast geen bijhouden aan is. Ruim vijftien jaar geleden nam de oorlog in Europa een einde en was Nederland bevrijd. Vijftien jaar! Dat is helemaal niet zo'n lange periode in de geschiedenis.

Twee van deze periodes geleden was Hitler nog niet eens aan de macht en toen bestonden er nog koningen van: Joegoslavië, Roemenië, Bulgarije, Italië. De luchtvaart moest zijn vleugels nog pas goed uit gaan slaan.

Drie van die korte periodes van vijftien jaar, brengen ons midden in de eerste wereldoorlog en nog maar nauwelijks 9 van deze periodes geleden voerde Napoleon nog zijn heerschappij. Werkelijk vijftien jaar is maar heel kort.

Zelden in een periode van 15 jaar, heeft de wereld zo ontstellend veel nieuwigheden te verwerken gekregen als in de periode van 1945 tot 1960. Meer dan de helft van de mensheid kwam in deze tijd onder een nieuwe staatsvorm. Een aantal nieuwe landen waren in 1945 nog totaal onbekend, evenals het begrip IJzeren Gordijn, Atlantische Pakt, Euromarkt, bromfiets etc. etc.

In onze tekening geven wij nu een overzicht wat er in de laatste 15 jaar zoal aan nieuwigheden is bijgekomen. Dat is heel wat en het is voor de jongere generatie moeilijk in te denken dat hun ouders vijftien jaar geleden nog volslagen onbekend waren met de dingen die vandaag aan de dag gemeengoed zijn geworden, in gebruik of in taal. Het blijkt wel dat de dingen des levens, hoe belangrijk ze ook mogen schijnen, maar een betrekkelijke waarde hebben, want 15 jaar geleden was Europa dol van vreugde dat de oorlog ten einde was en men weer kon leven, zonder televisie, bromfiets en ballpointpen.

15 Jaar geleden waren onderstaande uitvindingen en begrippen etc. nog niet bekend of algemeen toegepast.

Straalvliegtuig, Geluidsbarrière, Raket, Kunstmaan.

Atlantische Pakt, Euromarkt, Onderontwikkelde gebieden, Kolen- en Staalgemeenschap, Raad van Europa, Euratoom !

Bromfiets, Atoommotor, Televisie, Scooter

Communistisch Blok, Koude oorlog, IJzeren gordijn, Satellietlanden

India, Pakistan, Israël

Radar, Uranium, Bandrecorder, Ballpoint, Kikvorspak

Pocketboek, Caravan, Cinemascope, Plastic, Nylon, Jukebox

Indonesië, Ver Arabische Republiek, Ghana, Europoort, Deltaplan

Quiz, Voetbaltoto, Waterstofbom, Noordpoolroute

Scootmobiel, Snelkookpan, Langspeelplaat, Geleid projectiel.

Adresveranderingen

Het komt vrij geregeld voor dat wij berichten van adresverandering ontvangen van de "Postmasters", welke achteraf incorrect blijken te zijn. Wij vinden het daarom beter om deze niet meer in behandeling te nemen, doch alleen die adresveranderingen aan te brengen welke de betreffende abonnees zelf aan ons opzenden.

Wilt U er dus vooral om denken, zodra U gaat verhuizen, dit direct even **rechtstreeks** aan ons door te geven? Vriendelijk dank voor Uw medewerking.

DE ADMINISTRATIE VAN CALVINIST-CONTACT.

Ontdekkingen

Met vuur had de Oost-Duitse onderwijzer de kinderen verteld over de grote ontdekkingen die Russische en Oost Duitse geleerden in het verleden hadden gedaan.

Fantastische ontdekkingen staan ons nog te wachten, indien wij in deze de Russische leiding willen aanvaarden, riep de man hartstochtelijk uit.

Toen stak een jongetje de hand op.

En, Kareltje, heb je daarover misschien nog wat te zeggen? vroeg de leraar.

Ja meester, U heeft vast gelijk, want vanmorgen zei mijn vader tegen mijn moeder nog: De Russen hebben alles ontdekt, wat de Amerikanen hebben uitgevonden!

Grateful to the Lord, we announce the birth of our daughter and sister

ELIZABETH CHRISTINE

Mr. and Mrs. P. Speelman
Harry
John
Anthony

July 17, 1960.

CLASSIFIED ADS

ARE EASY
AND NOT EXPENSIVE

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

———

Birth-announcements	$ 2.50
Engagement-announcements	$ 2.50
Marriage and anniversaries	$ 3.50
Notifications of death	$ 3.50

———

"For Sale" and "Want" advertisements up to 40 words $ 2.00. Every word more 5¢. For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B.
Hamilton, Ont.

With gratitude to the Lord we announce the birth of our second son

JEFFREY JOHN

July 11, 1960.

Mr. and Mrs. Harm Visser
Albert Henry.

P.O. Orono, Ont.

With thanks to our Covenant Father we announce the birth of our first son,

ROSS JERRIEN

Rev. & Mrs. Cooper
Kathlyn Jean
Sara Joy
Beth Ann.

Sarnia, Ontario

D.V. Op Vrijdag 5 Aug. 1960 hopen onze geliefde ouders en grootouders

CORNELIS HAAN
en
WILHELMINA HAAN—HAAST

hun 45-jarige echtvereniging te herdenken.

Dat de Here ze nog vele jaren voor elkaar en voor ons wil sparen is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Alex en Sien Haan — Amsterdam
Hans en Corrie Martens — Chilliwack
Jan en Tiny te Brinke — Agassiz
Kees en Jo Haan — Chilliwack
Jaap en Sophie Hertgers — Agassiz
en 18 kleinkinderen.

45761 Yale Rd. W.
Chilliwack, B.C. Canada.

WIE KAN ONS HELPEN

aan een eenvoudig huisorgel? Brieven onder no. 1303 % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

---

300 Acre dairy farm

met melk contract, 8 kamer best huis, 4 slaapkamers, badkamer, vrij gas, grote barn, varkenshok, machineschuur, kippenhok, vee en machinerien, 2 tractors, bulkcooler ENZ ENZ.

Nog een huis en barn, maar het huis is niet klaar, het land is in een block. Melkcontract is niet hoog. Vraagprijs voor de farm is $45.5000.00 met $14000.00 down. Eigenaar wil ook wel **200 acre** verkopen met vee en machinerien voor $36000.00 met $11000.00 down.

100 acre dairy farm,

geen melk contract. 4 mijl van Jarvis en Hagersville.

Best huis en barn. Huis heeft alle gemakken. 18 Stanchions in barn met water. 14 stuks vee, 50 schapen, tractor, side delivery rake, power mower, ENZ. ENZ.

Vraagprijs is $22000.00 met $10000.00 down.

JACK BYLSMA
REALTOR
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894

---

2 acres excellent land, first-class barn, (lined and electrically wired). 5-room house on corner property 300 yards from Lake Ontario 15 miles east of Cobourg, Ontario. Good for berries or chickens or small market gardening. Located in small community close to school. Immediate possession, apply Mr. G. A. Reynolds, Apt. 211, 709 Kennedy Rd., Toronto.

Burlington Book & Bible House

Any book in print may be ordered through us — Write for illustrated Christian Books & Supplies Catalogus — Visit our modern store

2445 Glenwood School Drive
BURLINGTON, ONT. NE 7-2151

GELD HEEFT GEEN WAARDE

als Uw lichaam geteisterd wordt door ziekte! Niet alleen Uw eigen leven wordt er door vergald, doch ook Uw gezin lijdt er onder.

Er zijn geneeskruiden ook voor Uw geval gewassen! Waarom wendt U deze niet aan en neemt U liever veelal lang niet onschad. laboratorium prod.? Wat ons in de natuur geschonken wordt, is onverbeterlijk en wat wij leveren is onschad.! Meldt ons Uw ziekte en klachten en wij zenden U een passend pak kruiden.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd.) à $ 15.00 bij vooruitbetaling.

Meldt Uw ziekte en klachten aan

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

Nederlandse schoenen naar Canada.

Een combinatie van zes vooraanstaande Nederlandse schoenfabrikanten die uitsluitend merk-artikelen fabriceren en verenigd zijn in de Stichting "NEDERLANDSE EXPORT COMBINATIE N.E.C." te Utrecht, wensen hun producten naar Canada te exporteren en wel in de provincies:

ONTARIO, ALBERTA en BRITISH COLUMBIA,

dit speciaal ten behoeve van de in Canada woonachtige Nederlanders.

Deze fabrikanten fabriceren alle soorten schoenwerk, dus ook: **gemakschoenen, rubber laarzen en rubber schoeisel**, in diverse prijsklassen.

In dit verband wordt gezocht:

een energiek persoon of organisatie,

die in gezamenlijk overleg de import en de verkoop in Canada wenst op te bouwen.

Uitvoerige brieven worden ingewacht onder nummer 1304, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

---

100 acre dairy farm. Good land. House and barn in good state of repair. New stabling. New pressure system. Price only $8000.—. Downpayment $750.—. This is an exceptional good buy.

294 acre's of choice clay loam, all workable. 2 brick homes, 2 barns. Price $31000.—. Low downpayment.

JOHN BOSVELD
REALTOR
40 Wellesley St., Goderich, Ont.
Phone JA 4-8762

KOMT U EENS KIJKEN!

Wij openden 1 Aug. j.l. een

Supertest Gasstation
aan Highway 122
OAKVILLE, ONT.

Vakkundige reparaties.
Lubrication, Tires, Gas, Batteries, enz.

Wij geven U goede en vlugge service tegen redelijke prijzen.
Lessee Stanley Antonides

Gaat U naar Holland?

Reis per Holland-Amerika Lijn
Famous for Service

J. VANDER VLIET
304 Dundas St. W. - Telef. 4641
TRENTON, ONT.

WILLEM G. POOLMAN
advocaat
notaris
meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334
s avonds RU 1-8283

NEDERLANDSE EN CANADESE RECHTSADVIEZEN

Van Delft's Bookhouse

Het van ouds bekende adres voor al Uw boekwerken.

Bijbels, Psalmboeken, Kinderbijbels, Studieboeken, Woordenboeken, Romans, Muziekboeken, Gramofoonplaten, Wandteksten, Voordrachten, Samenspraken.

Vraagt prijslijst.

223 Hess Street, Hamilton, Ont.

De Ruyter's Muisjes
KINDEREN ZIJN ER DOL OP

Imported by: VAN's Imp Ltd., P.O. Box 826, HAMILTON, Ont.

Voor goede prijzen en vlugge opruiming van Uw dood vee

Telephone (collect)
Ancaster MI 8-3939

GEORGE LUNSHOF

"Guide" Travel Bureau

G. Den Hartog

39 King Street - Aylmer, Ont. - Phone 1152

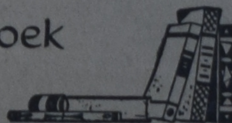
"VOOR ALLE ZEE-, LAND- EN LUCHTREIZEN"

Wij bezoeken U gaarne en verzorgen visa en paspoort vrijblijvend.

Huisadres:
R.R. 2, AYLMER - PHONE 437-R-58

Win abonne's voor Calvinist-Contact

Verdien een boek

Het kost U niets om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt.

Onze lijst van Premieboeken

Voor 1 abonnee:

L. H. Stronkhorst,	Kinderen der Mensen
A. M. Briggs,	Het is mijn broeder
Jouke Brouwer,	De nieuwe Aarde
M. E. 't Hart	Woningruil
Henk Krijger,	De witte duiven
P. Terpstra,	De kleine Residentie
M. A. M. Renes—Boldingh	Het Licht wint (Kerstverhalen)

Ook als premie beschikbaar een van de volgende "Pocket books" uit de z.g.n. Boeketreeks van Uitgeverij J. H. Kok.

HERLEEFD VERLEDEN door Prof. Dr. A. Sizoo.
JOHANNES CALVIJN INSTITUTIE
DE APOCRIEFE BOEKEN, deel 1
Herdruk volgens de oorspronkelijke uitgave van Jacob en Pieter Keur. 254 bladzijden.
DE APOCRIEFE BOEKEN, deel 2. 177 bladzijden.
HET CALVINISME (Stonelezingen), door Dr. A. Kuyper.
DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.
LUTHER'S WERKEN.
DE HUMOR VAN DE BIJBEL — Ds Okke Jager.
DE CHRISTINNENREIS — John Bunyan.
MENSEN RONDOM JEZUS — Dr. J. H. Bavinck.
MOEILIJKE KINDEREN
HEL EN HEMEL VAN DACHAU — Ds. J. Overduin.

Voor 2 abonnees:

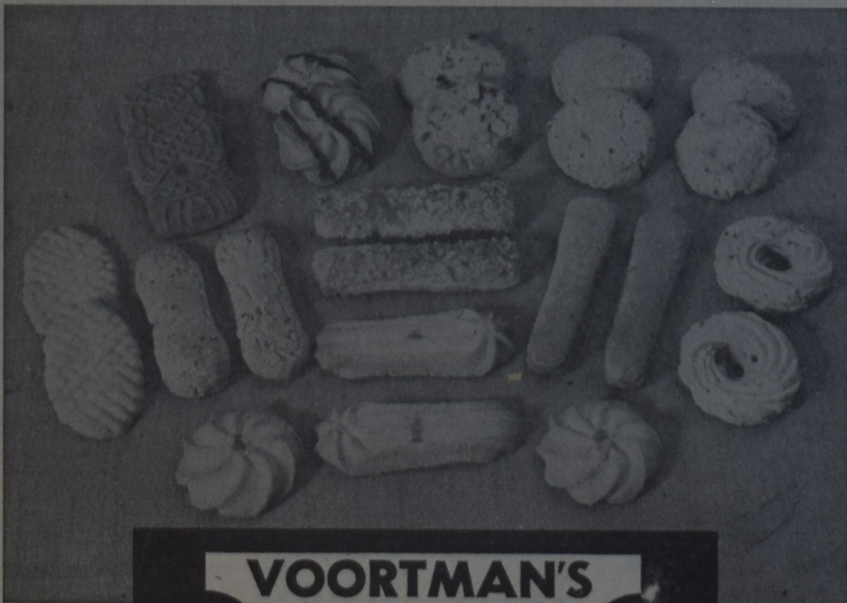
Arjen Miedema	Gesprekken met Gabriel
S. P. Akkerman	Grint
Dr. W. K. Kruseman	De wonderwereld der biologie
W. W. Reys	Nederland zoals het was - zoals het is
P. W. J. Steinz	De wonderwereld der beeldende kunst

Voor 3 abonnees:

Landverhuizers, door P. J. Risseeuw.
Trilogie in één band. 1. Vrijheid en brood
2. De huilende wildernis
3. Ik worstel en ontkom

Geert Dammers, door Aart Romijn.
Trilogie in één band. 1. De achtergrond
2. Het wonder der jaren
3. Het leven is goed

HET BESTE wordt het meest gewaardeerd.
Daarom is er steeds meer vraag naar **VOORTMAN'S**

Finest in Baking — Burlington, Ont